

Józef Maksymilian Jungraw

Official Number	76838
Rank	polski: ppłk obs. brytyjski: S/Ldr
Date of birth	1894-03-25
Date of death	1952-08-07
Cemetery	Warszawa, Powązkowska - Powązki Cmentarz Wojskowy Wsp. 52.261101, 20.955359
Grave	Kwatera: II B 28 Rząd: 3, Grób: 22
Photo of grave	A photograph of a dark, rectangular gravestone for Józef Jungraw. The stone is set on a concrete base and has a cross-like shape. The name 'JÓZEF JUNGRAV' is engraved on the stone. There are pink flowers and a small bottle of water placed in front of the grave. The background shows trees and other graves in a cemetery.
Country	Polska
Period	Okres powojenny

Source

"Polskie Siły Powietrzne..." T.J. i Anna Krzystek
Zdjęcie: Piotr Hodyra

Józef Jungrav wel Jungraw przyszedł na świat 25 marca 1897 r. Pierwsze nauki pobierał w Stanisławowie i Lwowie. Gdy wybuchła I wojna światowej, Józef edukował się w Salzburgu. Zdobytą wiedzę jako poddany cesarza Austrii użył w boju jako żołnierz jego armii. Z chwilą formowania Wojska Polskiego nie zabrakło w nim miejsca dla niego. Gdy w 1920 r. została zagrożona Polska przez nawałę bolszewicką w szeregach obrońców znalazł się Jungrav. Gdy umilkły działa na zdjął mundur. Wykładał w Szkole Artylerii i pracował ? służył w Sztapie Generalnym WP. W 1926 r. podjął decyzję o przejściu do lotnictwa. Ukończył niezbędny kurs W wyniku tego uzyskał specjalność obserwatora samolotowego. Został przydzielony do pułku stacjonującego w syrenim grodzie. Aby z niego przejść do Poznania. Z tamtejszego pułku w 1934 r. wrócił do Warszawy. Wrócił do Departamentu Aeronautyki Ministerstwa Spraw Wojskowych a następnie Dowództwa Lotnictwa. Tak idąc przez życie ukończył nie tylko szkoły wojskowe w Polsce. Na trzy lata przed wybuchem II wojny światowej trafił do Lwowa. Aby z niego kolejny raz nad Wisłę do Warszawy. W pamiętnym wrześniu 1939 r. znajdował się w Sztapie Naczelnego Dowódcy Wojsk Lotniczych. Latał na rozpoznanie. Podzielił los naszych lotników w Rumunii. Trafił do obozu internowania. Nie siedział w nim długo. Przez gościnną i bliską Jugosławię dalej Włochy, dostał się do Francji. W obliczy jej klęski znalazł się na Wyspie Ostatniej Nadziei. Podobnie jak na kontynencie nie zrezygnował z lotnictwa. Początkowo był to etat w Dowództwie Lotnictwa przez kierowanie Szkołą Bombardowań i Strzelców do zarządzania katedrą taktyki. Po zwolnieniu z wojska przeszedł do pracy w polskiej sekcji radia BBC. Do służby powrócił na rok przed zakończeniem wojny. Objął katedrę w Szkole Wojennej. W wolne Polsce znalazł się rok po jej wyzwoleniu. Nie przeszedł do cywila. Służył w II Oddziale Sztabu Generalnego WP. Jednocześnie wykorzystywał swoje umiejętności pedagoga w Akademii Sztabu Generalnego WP. W nowej Polsce nie było dla niego na długo miejsca. Pozostawał ?zadżumiony?, że przyszedł z Polskich Sił Zbrojnych na Zachodzie. Musiał odejść. Znalazł dla siebie zatrudnienie poza wojskiem. Nie cieszył się wolnością. Został aresztowany w marcu 1951 r. Torturowany przyznał się do winy. Na mocy wyroku Sądu Wojskowego z maja 1952 r. został skazany na karę śmierci. Wyrok został wykonany w Warszawie 7 sierpnia 1952 r. Nie doczekał rehabilitacji. Ta miała miejsce w kwietniu 1956 r.

Opracowanie: Konrad RYDOŁOWSKI